

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

จอมปราชณฺ์สมัยปัจจุบัน

ไปส่งอาหารภูววันนี่ ปลายเดือนๆ ส่วนมากจะส่งวันที่ ๒๖-๒๗ ระยะเวลา ภูววัน ฟังว่ามีพระตั้ง ๔๐ นะ มากกว่านั้นเราไม่ได้ว่า เราพูดแล้วว่า เอ้า พระที่ตั้งใจปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ กับสถานที่นี้เหมาะสมกันแล้ว เอ้าๆ มา ฟังซิ มาเท่าไรเราจะรับเลี้ยง หากว่าเราหมดความสามารถจริงๆ แล้วเราจะบอก ว่าฉันละ ก็ยังไม่เห็นได้บอก ปีนีก็ว่า ๔๐ ของที่เอาไป คือวัดที่มีพระตั้ง ๔๐ นี้ ชีวิตของพระอยู่ในนี้หมดเลย คือเราเลี้ยงหมด มาเท่าไรๆ เราเลี้ยง

ปลายเดือนไปที่หนึ่ง เช่นวันนี้ ส่งเขาแล้วให้ไปวันนี้ รถ ๔ คันเต็มเอี้ยดๆ บกพร่องไม่ให้มี นอกจากสิ่งของที่เราต้องการไม่มี สิ่งที่เราต้องการให้ได้ตามมักตาม หมายอย่างนั้นตลอดมา รถ ๔ คัน หกล้อ คือบองขึ้นทั้งนั้นนะ บองขึ้นๆ เต็มเอี้ยด ถ้าหากว่าไม่พอก็ให้เอาอีกรถ เขาบอกว่าพอ รถ ๔ คันเป็นประจำ มาได้ ๒๐ กว่าปีแล้ว ตั้งแต่วันเราไปดูมา แต่ก่อนก็ได้ทราบว่าเป็นความสงบสัจ แต่ไม่มีที่โคจรบิณฑบาต บ้านคนมีสองสามหลังคาเรือน พระก็อยู่ได้แค่สองหรือสามองค์ไม่มากกว่านั้น

เริ่มแรกก็คือท่านอาจารย์ฝันท่านไปเที่ยวผ่านมาตรงนั้น ท่านอุทัยก็เป็นลูกศิษย์ของท่านอาจารย์ฝัน ท่านเลยไปอยู่ที่นั่น ก็เลยอยู่เรื่อยมา โคจรบิณฑบาตก็พอดีกับพระนั้นละ คือสองหรือสามองค์เป็นอย่างมาก นี่ก็ได้ทราบมานานพอสมควร พอได้โอกาสคือเราตั้งใจจะไปดูแต่ไม่มีโอกาส ที่นี้ได้โอกาสก็ไปดูจริงๆ ลงรถแล้วเข้าไปหมดเลย เข้าในป่าในเขาลูกนั้น เที่ยวหมด ไปที่ไหนเหมาะสมๆ โอ้ พระมีสองสามองค์ พอเที่ยวมาหมดแล้วก็บอกท่านอุทัยเลย ทุ่มใส่กันเลย คือผมไปเที่ยวมาหมดแล้วท่านอุทัย ผมหายสงสัยในสถานที่นี้ เป็นสถานที่ที่จะเพาะอรรดเพาะธรรม มรรคผลนิพพานอยู่ที่นี่ สมบูรณ์ นี่เป็นสถานที่ชั้นเอก

ตั้งแต่นี้ต่อไปท่านจะรับพระเท่าไรๆ ให้ท่านรับได้ ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปละ พอไปถึงวัดผมจะจัดของส่งมาเอง ท่านจะรับพระจำนวนมากน้อยเพียงไรตามแต่ท่านเห็นสมควร ถ้าพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบให้มาเลย เว้นแต่พระที่โกโรโกโส ไล่ลงภูเขาให้หมด มันเสียศักดิ์ศรีภูเขาลูกนี้ ถ้าพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เอ้าๆ มา บอกรับเลย มาเท่าไรผมจะรับเลี้ยงเต็มความสามารถทีเดียว หากว่าไม่สามารถจะรับเลี้ยงได้ผมจะบอก ว่าฉันแหละ ตั้งแต่นั้นก็ทุ่มกันลงเลย เรียกว่าชีวิตของวัดภูววันอยู่ในนี้หมด

ถ้าหากว่าเรามีเวลาว่างเราก็ไปเยี่ยม นานๆ ไปที ถ้าเราไปเยี่ยมเราก็เอาไปเต็ม เหนียวของเรา นี่เรียกว่าอาหารเสริม ส่วนที่เราจัดให้เรียบริ้อยแล้วนั้นพอ เรื่องจะให้ ขาดไม่ขาด เรากำหนดไว้เรียบริ้อยแล้วพระจำนวนเท่าไรๆ เราจัดไปเรียบริ้อย เพื่อไว้ๆ พอดีกับพระที่ท่านอยู่ตามภูเขาลูกนั้นละ อยู่เป็นแห่งๆ แห่งละสององค์ หรืออย่าง มากก็สามองค์ ท่านก็ได้มาติดต่อขอจากนี้ไป ท่านอุทัยจัดให้ ให้ตาปะขาวให้เณรหรืออะไร มาเอาไป เราบอกให้ท่านไปเถอะ ท่านมาให้เอาไป หมดให้บอกว่างั้น ผมจะส่งมาทันที ผมไปส่งชอกแซกอย่างนั้นไม่ได้ การไปมาลำบาก พระแถวนั้นก็ได้อาศัยนี้ละ

สำหรับวัดภูววิเป็นวัดที่เราไปทะเลย คือออกไปโน้นไปนี่มันเป็นป่าเป็นเขามันไป ไม่ได้ ที่นี้พระท่านอยู่ในป่าในเขา มัน ๒๐ กว่าปีแล้วที่เรารับเลี้ยงมา ตั้งแต่นั้นมาพระก็ เขยิบขึ้นเรื่อย ๆ ท่านคงจะตั้งจุดศูนย์กลางไว้ที่ ๓๐ มีลดบ้างขึ้นบ้าง ๒๘-๒๙ หรือ ๓๐ กว่า ๔๐ บ้าง ทราบเมื่อวานนี้ว่า ๔๐ เอา ๔๐ ก็ ๔๐ เราตั้งเป้าหมายไว้เรียบริ้อยแล้ว มากกว่านั้นเราก็เลี้ยงเราบอก นี่วันนี้เขาจะไป คืออาหารเอาอย่างเต็มเหนียว เป็นที่เรา คิดๆ สิ่งทุกอย่าง ไม่เอาชู้ๆ ชี้ๆ อะไร พุดง่าย ๆ ว่างั้น เอาให้เต็มเหนียว

คืออาหารมีหลายประเภท อาหารสดอยู่ในย่านพอประมาณ เอามากกว่านั้นก็ ไม่ได้ อาหารขาวนี้สำคัญ เช่น หมูยอหมูแยะ ส่วนปลาย่างสังฆาทิมโรย ให้ทางโคราช มันมีชาติติดต่อกัน โคราชเขาสังฆาทิมโรยมาแล้วส่งมาทางนี้ทางอุดร อันนี้อย่างน้อย ๘๐ กิโล พวกปลาย่างนะ เอาปลาดี ๆ ทั้งนั้น ไปส่งแต่ละครั้งนี่ต้องรอบลานี้ก่อน ถ้าปลานี้ ส่งมาเมื่อไร เขารู้กันแล้วว่าจะโยนไปส่งของ เขาก็รีบสั่งให้ทัน คือทำให้สมใจ ตัวเท่า อึ่งแต่ใจมันใจใหญ่ นะ ทำให้สมใจเลย ทำอะไรอย่างนั้นละ ถ้าลงได้ทำแล้วตุมเลยๆ คิด ดูซิไปเลี้ยงปลาตกทะเลเห็นไหม เลี้ยงช้างก็ตกเข้าสวนช้าง ไปที่ไหนเอาอย่างนั้นๆ สงสารไม่ใช่อะไรนะ ความสงสารทั้งนั้น

นี่วัดภูววิก็ได้ ๒๐ กว่าปีแล้ว ทำอย่างนี้มาตลอด พอเราบอกให้เพิ่มพระขึ้นได้ เลย ท่านก็ตั้งแต่นั้นมา ๓๐-๔๐ บ้าง บางทีก็ ๕๐ ส่วน ๕๐ จะเป็นพระจรมมา ท่านจะรับ ไปถึง ๔๐ มา ๓๐ มา ๒๐ กว่า ส่วนมากจะ ๓๐ กว่าอยู่ตลอด เพราะเป็นสถานที่วิเวกดี อาหารอยู่ในภูเขาย่างนั้นเรียกว่าสมบูรณ์แหละ ที่เราให้นี้สมบูรณ์ เราไม่เอาแบบเรา ไปไหนนะ เราเอาความเมตตาสงสารไปใช้กับพระ เพราะฉะนั้นอาหารจึงเผื่อๆ ตลอด สำหรับเราใช้ของเราเอง โอ้ย ไม่อยากจะพูดนะ พูดใครไม่อยากเชื่อนี้ อดอยากขาด แคลนอย่างนั้น

เราทำเราเองนะ ไม่ใช่ไม่มีกิน เราทำเราเอง ตัดอยู่ตลอดจึงว่าทุกข์มาก การ ปฏิบัติธรรมนี้ทุกข์มากจริงๆ เรื่องธุดงค์กรรมฐานนี้เราผ่านมาแล้ว เพราะฉะนั้นเราจึง ปฏิบัติได้ถูก แต่สำหรับพระแล้วเราสงสาร ต้องเผื่อไว้ๆ ตลอดเลย ถ้าธรรมดาเรียกว่า

สมบูรณ์เต็มที่ ๆ ไม่มีอะไรอดอยาก เราปฏิบัติเราไม่ได้เป็นอย่างนั้น ไปอยู่ในป่าในภูเขา ลึก ๆ นู่น ก็วันถึงจะออกมาบิณฑบาต ต่อม ๆ มาทีหนึ่ง ๆ บิณฑบาตได้อะไรมาก็แล้วแต่ ข้าวเปล่า ๆ มากก็กินพอยังอืดภาพให้เป็นไป เท่านั้น ๆ แหละ คือจิตอยู่กับธรรมเสียอย่างเดียว สิ่งเหล่านั้นไม่เป็นอุปสรรคนะ จิตมุ่งมั่นต่อธรรมเสียอย่างเดียวแล้ว สิ่งเหล่านั้นไม่ลำบากลำบาก การอยู่กินใช้สอยอะไรไม่ยุ่งทั้งนั้น ขอให้ยังมีชีวิตได้ประกอบความเพียรให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยก็แล้วกัน เท่านั้น มันถึงทุกข์มาก

ถ้าพูดถึงเรื่องแบบทางโลก เรียกว่าทุกข์มากที่สุดเวลาเราฝึกกรรมฐานตัวของเรา แต่ทางจิตใจมันต่างกันซี เรื่องท้องของเราเนี่ยแห้งผาก ๆ อยู่เนี่ย แต่จิตใจสมบูรณ์ พูนผล ๆ คิดดูซิเดินบิณฑบาตไปนี่ไม่ถึงบ้านเขา ร่างกายไปไม่ไหวแล้ว นี้ก็จะถึงบ้านเขา ไปถึงแค่กลางทางพักเสียก่อน หมัดกำลังไปไม่ได้ แต่จิตไม่เป็นอย่างนั้น จิตเหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้าอยู่ภายใน นั่นมันต่างกัน เพราะฉะนั้นจึงต้องบำรุงทางด้านจิตใจให้มากที่สุด เพราะร่างกายนี้มีกำลังทันที เช่นอย่างเราไปออบแอบ ๆ ไปจะไม่ถึงบ้าน พอฉันมาแล้วม้าแข่งสู้ไม่ได้ พอฉันเสร็จแล้วบึ่งเลยถึงภูเขา ม้าแข่งสู้ไม่ได้ กำลังมันขึ้นทันที เพราะกำลังหนุนอยู่ที่นี่ ร่างกายมันมีกำลังวังชา พอได้อาหารเข้าไปเสริมปั๊บกำลังขึ้นทันที เดินนี่เหมือนม้าแข่ง

นั่นละพุงใจพุงอย่างที่ว่านี้ นี่คือพุงใจนะ ร่างกายนี้กำลังเมื่อไรได้เลยไม่ยาก ฉันมาแล้วติดผิงเลยไม่ยาก ส่วนจิตใจนี้ โห้ย ติดยากนะ จึงต้องได้พุง ๆ อยู่ตลอด ถ้าร่างกายมีกำลังมาก ความเพียรอืดอาด มันตื้อกันอยู่ตลอดเวลา ถ้าร่างกายมีกำลังมาก แล้วความเพียรอืดอาด สติก็ขาดวรรคขาดตอนไม่ติดไม่ต่อ ความเพียรทุกด้านขึ้นอยู่กับสติ แล้วความเพียรก็ไม่สับสนถ้าอาหารมากเข้า ๆ เพราะฉะนั้นจึงต้องได้ตัดกันตลอด เพราะความเพียรของเราดูตลอดเวลา อาหารเป็นเครื่องเสริมความเพียรเท่านั้น ถ้าอาหารมากก็ไปทับความเพียร ความเพียรก้าวไม่ออก ตัดอาหารออกเพื่ออันนี้ก้าวอยู่อย่างนั้น คือทำด้วยการพิจารณา ไม่ได้ทำสักแต่ว่าทำนะ

ลำบากลำบากขนาดไหนทางด้านจิตใจเราดีขึ้น ๆ แสดงว่าได้ผลตลอด ต้องทำอย่างนั้นทำความพากเพียร พระทั้งหลายท่านตั้งใจมุ่งคล้ายคลึงกันนี้แหละ อย่างที่ว่านี้ นะ ท่านอยู่ในป่าในเขา คล้ายคลึงกันอย่างนี้ ไม่ค่อยได้รับความสะดวกสบาย คือท่านไม่หาอย่างนั้นหาธรรม หาธรรมต้องเหยียบพวกความแค้นแค้นกันดารนี้ไป ความทุกข์ยากลำบากส่วนอาหารการกิน เหยียบไป ๆ เพื่อธรรมก้าวเดิน ไม่เช่นนั้นไม่ได้นะ ก็คิดดูซิลงมาหาพ่อแม่ครูจารย์ที่ไร เพราะฉะนั้นท่านถึงเสริมตลอดกับเรา พอเราว่าไปองค์เดียวนี้ เอ้อ ๆ ขึ้นเลยทันที ท่านมหาไปองค์เดียวนะใครอย่าไปยุ่งท่าน นั่นเอาแล้วนะ ท่านรู้ความตั้งใจของเรา

กลับมาหาท่านพระหนุ่ม ๆ อยู่ที่นี่ เห็นแต่หนังห่อกระดูกลงมา ท่านรู้แล้วนี่ เต็มเหนี่ยวแล้วนี่ นั่น แต่ท่านไม่พูด มีท่านพูดวันหนึ่งท่านจะเอะใจมากอยู่ นั่นก็ลงมา จากภูเขาเหมือนกัน ระยะเวลาเป็นอะไรไม่ทราบนะ คงจะดีชานหรืออะไร หนังห่อกระดูกแล้วยังไม่แล้ว ตัวนี้เหลือเหมือนทาชมันเลย พอมากราบท่านเอะใจท่าน เฮ้ย ทำไมเป็นอย่างนี้ละ รู้สึกท่านจะตกใจตามประสาโลกนะ คือหนังห่อกระดูกยังไม่แล้วหมดทั้งตัวนี้เหลือเหมือนทาชมัน แสดงว่าดีชาน เพราะการทรมานหนัก ตอบง่าย ๆ ไม่ได้นะท่านพูดอย่างนั้น

พอท่านว่าอย่างนั้นแล้วเราก็คอยฟังท่านจะว่ายังไง พอกราบเสร็จแล้วนั่ง สัก เตี่ยวท่านขึ้น มันต้องอย่างนี้จึงเรียกว่านักรบ นั่นเห็นไหม ท่านว่านักรบ กลัวเราจะอ่อน เปียก พอท่านว่าอย่างนั้นที่แรก กลัวเราจะอ่อนเปียกท่านก็พุงขึ้นทันที พ่อแม่ครูจารย์ นี้ โอ๊ย จอมปราชญ์สมัยปัจจุบันยกนิ้วให้เลย ความเฉลียวฉลาดรอบคอบทั้งภายนอก ภายใน นี่ละธรรมเข้าสู่ใจเป็นอย่างนั้นละ นำดูน่าชมทุกอย่าง สติปัญญารอบตัว ๆ พ่อแม่ครูจารย์มันนี่สมัยปัจจุบันนี้ เรียกว่าจอมปราชญ์ในสมัยปัจจุบัน ชื่อนี้เลย เราผ่านครูบาอาจารย์มา ไม่ได้ประมาทครูบาอาจารย์องค์ใดนะ แต่พอเข้าไปถึงหลวงปู่มันนี่แล้ว ติดเลยเทียว

เพราะท่านทุกอย่างมีเหตุมีผลประจำ ๆ เลย ท่านไม่ได้ทำสุ่มสี่สุ่มห้า เหตุผลนี่ เป็นทางเดินของธรรม เรียกว่าธรรม เหตุผลรวมกันแล้วเรียกว่าธรรม ท่านก้าวเดิน ตลอดเวลาด้วยเหตุผลและอรรถธรรม ท่านไม่แยกแยะไปไหน เรียกว่าชีวิตจิตใจของท่านเป็นธรรมล้วน ๆ เลย เรื่องความทรมานใครจะไปเกินหลวงปู่มัน ความทรมานเรา มาพูดนี้ขี้ปะติ้วนะ เราจะไปเทียบกับหลวงปู่มันไม่ได้เลย ฟังซิมันคนละโลก ท่านทรมานมากกว่าเรา ไปอยู่ในป่าในเขา ที่ไหนที่ลำบากลำบากท่านไปอยู่ทั้งนั้น ๆ ฟัง ชินะ อย่างที่ว่านาหมีนายูงเป็นต้น

นาหมีนายูงเดินเข้าไปนั้นมันใกล้เมื่อไรวัดธรรมอินทร์นะ มีแต่ดงแต่ป่า พวก ลัทธิพวกเสือพวกเนื้อเต็มไปหมด ไปบิณฑบาตเอาไม้ลำเท่านี้ละเป็นไม้เท้า เขาวิตก วิจารณ์กลัวแทนท่าน ไปบิณฑบาต มาจากภูเขาท่านก็คอยมาของท่านแหละ ที่นี่พวก ลัทธิพวกเนื้อพวกเสือเต็ม หมีเต็ม เขาก็เลยทำไม้เท้าให้ สับแล้วให้ท่านเดินไปสักเท้า ปีกแปก ๆ แล้วเคาะนั้นเคาะนี้ไป กลัวจะไปเจอหมี ท่านว่างั้นนะ เขาบอกว่ากลัวจะเจอ หมี หมีเจอคนมันมักจะทำลายคนเสียก่อน มาตบแล้วกัดแล้วไป ส่วนเสือไม่ได้พบมัน แหละท่านว่างั้น เพราะเสือสติดีไม่พบมันง่าย ๆ ไม่วิตกวิจารณ์อะไรกับเสือ แต่กับหมีนี่ เป็นได้

เขาทำให้เราก็อธิบายไปอย่างนั้นแหละ ท่านว่าฉัน ท่านไปของท่านอย่างนั้น ลำบากลำบากมากพ่อแม่ครูจารย์มัน ไปปัญหาตบตบที่เป็นเดือนฉันแต่ข้าวเปล่าๆ ทั้งนั้น ท่านว่า คือเขาว่ากรรมฐานนี้ท่านฉันถั่วฉันงา เขาไม่มีถั่วมีงาเขาก็ไม่ใส่บาตรให้ มีแต่ข้าวเปล่าๆ เขาเอาข้าวเปล่าๆ ใส่บาตรให้ เราก็กินแต่ข้าวเปล่าๆ มันไม่มีถั่วมีงา ความคิดเห็นของเขาเป็นอย่างนั้น เขาว่าพระกรรมฐานท่านฉันแต่ถั่วแต่งา เขาไม่มีถั่วมีงาเขาก็เอาข้าวเปล่าๆ ให้ เป็นเดือน ท่านว่า นั่นเห็นไหมทรมานไหม

เรื่องความกลัวนี้รู้สึกท่านจะไม่กลัวนะ ไปอยู่ได้หมดเลย ที่ไหนได้หมด มีแต่สถานที่ที่เป็นภัยเกี่ยวกับเรื่องสัตว์ร้าย ท่านอยู่ทั้งนั้นแหละ นี่ละท่านสมบุกสมบันมากขนาดไหน เราอย่าเอามาพูดเลยเรื่องของเรา เมื่อเกี่ยวกับท่านแล้วล้มไปเลยเรื่องเราท่านเป็นประจำ แต่ก่อนท่านบุกเบิกกรรมฐานท่านเป็นองค์แรกไปเลย เราเดินตามท่านท่านเป็นกรรมฐานท่านเดินหน้า ทุกข์ยากลำบากทุกอย่างอยู่กับท่านหมดนั้นแหละ นั่นละได้ธรรมมาสอน

แล้วใครที่จะทำ ที่จะกระจายไปกว้างแสนกว้างเหมือนหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นจึงเป็นโรงงานใหญ่ สำหรับผลิตลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายทางด้านอรรถด้านธรรม ให้กระจายออกไปทุกวันนี้ ก็ออกจากหลวงปู่มั่น เทศนาว่าการสั่งสอนบรรดาลูกศิษย์ไปประพฤติปฏิบัติ ได้มรรคได้ผลขึ้นมารวมกระจายออกไป เหล่านี้มีตั้งแต่ลูกศิษย์ท่านอาจารย์มั่นทั้งนั้นนะ ที่แผ่กระจายทั้งฝ่ายธรรมยุตและมหานิกาย เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่นทั้งนั้นแหละ องค์ท่านนิพพานไปแล้วชื่อเสียงนี้กระฉ่อนทั่วประเทศทั่วโลก เฉพาะองค์ท่านเองท่านไม่ค่อยไปสอนใครละ ถ้าสอนก็สอนพระ พระอยู่กับท่านไม่กี่องค์ ในป่าในเขายังแล้วท่านไม่รับใคร ตอนท่านแก่นี้ท่านคงจะสงสารบ้างก็เลยรับพระมา แต่ก่อนไม่นะ พระไปอยู่กับท่านไม่ได้

ลูกศิษย์ของท่านองค์ไหนๆ ที่ปรากฏชื่อลือนามเหล่านี้มีแต่เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่นทั้งนั้นนะ อย่างท่านอาจารย์ขาว อาจารย์คำดี อาจารย์อะไรต่ออะไรๆ ตลอดอาจารย์ตื้อที่ไหนใช้หมดเลย เป็นลูกศิษย์ของท่านทั้งนั้น กระจายออกไปนี้ก็เพราะลูกศิษย์ของท่าน โรงงานใหญ่อยู่ที่นั่นผลิตธรรมให้ลูกศิษย์ลูกหา แล้วก็นำธรรมนี้ออกไปกระจายทั่วโลกเวลานี้ ก็เพราะหลวงปู่มั่นองค์เดียว ปฏิปทานี้เป็นแบบฉบับไม่เคยโอนคลาดอะไรเลย เดี่ยวนี้ค่อยหย่นเข้ามาๆ ภาคปฏิบัติ ก็ยังเหลือแต่เราที่ว้อๆ อยู่กับพระกับเณรทั้งหลาย พระเณรจุดศูนย์กลางจะมาอยู่กับเราเวลานี้นะ ไม่บอกก็เป็นเอง อยู่กับเราคอยฟังเสียงเรา แต่ก่อนทั้งหลายก็อยู่กับหลวงปู่มั่น ที่นี้ท่านล่วงไปแล้ว ก็ถดถอยมาที่ยังเป็นตนเป็นตัวอยู่ก็คือเรา ก็ทราบแล้วว่าเราเป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่น ที่นี้ก็มียึดมาเกาะตรงนี้จะเรื่อยมา

การปฏิบัติธรรมต้องเอาหนักเอาหนาทุกขุทธานจริง ๆ ถึงจะเป็นไปได้ ถ้า ลักแต่ว่า ๆ โอ้ย ไม่ได้เรื่องละ อย่าทำว่างั้นเลย ต้องจริงต้องจังทุกอย่าง เน้นหนัก ๆ ใน ธรรม ขอให้ธรรมมีฝึใจเถอะนะ จิตมุ่งมั่นต่อธรรมต่อแดนพันทุกขุทธานั้น สิ่งทั้งหลาย ไม่มีอุปสรรคนะ จะยากลำบากขนาดไหนไม่เป็นอุปสรรค เพราะจิตนี้มุ่งต่อธรรม ผ่าน ได้ทั้งนั้น ๆ ถ้าจิตไม่ได้หลักได้ธรรมแล้วโลเล การประพฤติปฏิบัติโลเลไปเลอะเทอะไป ต่อไปก็ขึ้นไปเหยียบหัวพระพุทธเจ้าเท่านั้นละ หลักธรรมหลักวินัยไม่เหลียวแล นั่นละ ข้ามเกินธรรมวินัยคือขึ้นเหยียบหัวพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นองค์ศาสดาแทนพระพุทธเจ้า

วันนี้ตอนบ่าย ๒ โมงหรือเทศน์ที่วัดโพธิ์ฯ ไอ้เทศน์นี้แห่มพิลึกนะเรา ไปที่ไหน มีแต่เทศน์ ๆ พิลึกก็ก๊อเหลือเกิน เอาน้ำปานะมาให้ก็ให้เทศน์เสียก่อน เอาอะไรมาให้ ก็ให้เทศน์เสียก่อน ถ้าไม่เทศน์กินไม่ได้ต้องได้เทศน์เสียก่อน พิลึกก็ก๊อนะ ก็มีวันเมื่อวานนี้ไม่ได้ไปที่ไหน แต่ขาดทุนเมื่อวานไม่ไปที่ไหน ลงเดินจงกรมไม่ได้ กลางวันฝนตก ทั้งวัน ทรมาณอยู่ในกุฏิเมื่อวาน คือธรรมดาไม่ไปไหนเข้าทางจงกรมนั้น เดินยัดเส้น ยัดสาย เมื่อวานนี้ออกไม่ได้เลย มันไม่ตกมากนะหากตกอยู่อย่างนั้นให้เดินจงกรม ไม่ได้ เลยทรมาณอยู่ในนั้นเมื่อวาน กลางคืนก็ยังตกอยู่

นี่ก็จะไปงาน เมื่อวานเขาก็นิมนต์ให้ไป บอกจะให้ไปอะไร เมื่อสองสามวันนี้ก็ไป เยี่ยมแล้วศพ ผู้ตายก็ตายไปแล้ว ผู้ยังมีชีวิตอยู่ก็หวังประโยชน์ต่อไป ก็สงเคราะห์ผู้มี ชีวิตต่อไปละซิ ผู้ตายก็ตายไปแล้วก็ไปเยี่ยมแล้ว เมตตาก็เมตตาให้แล้ว แล้วมายุ่งอะไร นักหนาละ ผู้มีชีวิตอยู่ไม่มีความหมายหรือ มีความหมายแต่คนตายแล้วนั้นหรือ ตาย แล้วมันเกิดประโยชน์อะไร นั้น เป็นยังงั้นนะ เมื่อวานนี้ก็เอาไปอีก วิ่งไปหาเราขอ นิมนต์ไปสวดวันสุดท้าย แนะ ฟังซิ สวดอภิธรรมวันสุดท้าย ใครจะมาเป็นหัวหน้า ประธานสวดนั้นนะ คือใครเป็นเจ้าของภาพ แล้วจะมานิมนต์เราไปเป็นประธาน มันยังงั้นกัน นี้่น่า เรากี่ว่างั้นแหละ เรากี่ไม่ตอบว่าไง

พอประมาณ ๖ โมงเราก็ไป พอเราออกมาเขาก็โทรมาพอดี เอ้อ พอดีละ เขา โทรมาว่าไปถึงนั่นทุ่มหนึ่งพอดี คืองานจะเริ่มทุ่มหนึ่ง เราไป ๖ โมง กะระยะนั้นเรากลับ เพราะงานของเรา มี เขาก็บอกมาว่าทุ่มหนึ่งพอดี งานสวดเริ่มหนึ่งทุ่ม ทางนี้ก็ตอบทันที ว่าถ้าทุ่มหนึ่งเราไม่ไปเราไม่มีเวลา เราออกมาแล้วนะเตรียมตัวมาแล้ว ออกมากลับวัด กลับกุฏิทันทีไม่ไปนะ งานตั้งทุ่มหนึ่ง เวลาเราจะไปคอยงานทุ่มหนึ่งสองทุ่มอยู่หรือ เลยไม่ไปเมื่อวาน เขาคงเสียใจ เสียก็ตามเราไม่ได้เสีย ใจเราดี ๆ อยู่ที่นี่ ใครจะเป็นบ้าก็ ให้เสียใจไป เข้าใจหรือพวกนี้ พวกนี้อยากเป็นบ้าให้เสียใจมาก ๆ นะ ใครอยากเป็นบ้า ให้เสียใจมาก ๆ ในศาลานี้ให้เรียกว่าโรงบ้าหมด เราไม่เป็นเราสบายอยู่ที่นี่

วันนี้ก็ยังจะต้องได้ไปในงานศพอีก ยุ่งจริงๆ นะ ผู้ตายก็ตายไปแล้ว ผู้มีชีวิตอยู่
 นี้มันยุ่งกัน แล้วผู้มีชีวิตอื่นๆ ที่เขาหวังพึ่งครูบาอาจารย์ยังมีอีกมากมายมองไม่เห็น
 มองเห็นแต่คนตายคนเดียว มันเกิดประโยชน์อะไรพิจารณาซิ ตั้งแต่พระพุทธเจ้าจะ
 เทศน์โปรดสัตว์ เล็งญาณดู เห็นดาบสทั้งสองว่าเป็นผู้ควรแก่มรรคผลนิพพาน พิจารณา
 แล้ว โอ้ เสียตายตายเสียตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว นั่น หยุดไม่ไป ตายแล้วหมดแล้ว อ้อ
 หยุดเราไม่ไป นี่ตายแล้วลากพระไป ฟังซิ มันเข้ากันได้ไหม พอว่าตายแล้วหยุดเราไม่
 ไป ก็เข้ากันได้กับพระพุทธเจ้าโปรดสัตว์ อันนี้ตายแล้ว เอาละ ได้การๆ จะได้ลากพระ
 ไป กุสลา ธมฺมา มีเท่าไรให้มา ความหมายว่านั่นนะ อู๊ย ทุกข์ ตายแล้วจึงเป็น
 ลุกลี้ลุกลอนเป็นบ้ากัน เวลาใช้ชีวิตอยู่ไม่สนใจ นี่ละมันขัดกับธรรม

เราก็บอกผู้ตายก็ตายไปแล้วจะให้ทำไง ผู้ยังมีชีวิตอยู่ที่หวังประโยชน์จากธรรม
 ทั้งหลายต่อครูบาอาจารย์มีมากมายให้คิดบ้างซิ ผู้ตายก็ตายไปแล้วนี่นะ อย่างนั้นละ
 เรื่องตายแล้วเราจึงว่าอย่างดาบสทั้งสองกับพระพุทธเจ้า โห น่าเสียตายตายเสียตั้งแต่
 เมื่อวาน ไม่งั้นผู้นี้จะได้รับมรรคผลนิพพานทันที ตายแล้วท่านหยุดนะ ท่านไม่ว่า เอ้า
 ตายไปแล้ว เอาละไปกุสลาให้ ไม่เห็นมีในตำรา มีแต่อ้อย หมดหวัง เทศนาว่าการไม่ได้
 เรื่องแล้ว อันนี้เวลาตายแล้ว อู๊ย ยุ่งเหยิงวุ่นวายเอามากกับคนตาย คนตายจริงๆ ไม่
 เป็นไร คนเป็นที่เกี่ยวกับคนตายนั่นซิมันลำบาก วุ่นเอาจริงๆ นะ ก็ไม่ทราบทำไง

ธรรมกับโลกมันจับกันอยู่ตลอดเวลา ชัดตรงไหนๆ รู้อยู่ตลอดเวลา แล้วจะให้
 ฝืนไปตามโลกสงสารต่างๆ ที่ขัดต่อธรรม ฝืนมากไปมันก็ไม่ฝืน นี่ไม่ฝืนนะ ถ้าพอ
 อนุโลมได้ก็อนุโลมไปๆ ที่ไปเหล่านี้ไปอนุโลมทั้งนั้นนะ ถ้ามันเกินเหตุเกินผลนั้นก็ไม่ใช่
 อย่างเมื่อวานมดเข้าๆ เอาเวล่ำเวลามามัดเรา เราก็จะไปตามอัธยาศัยของเรา ๖ โมง
 เย็นเราจะออกไป ประมาณทุ่มกว่าเราก็จะกลับ หรือทุ่มหนึ่งเราก็จะกลับ มีธุระของเรา
 นี้เขาก็บอกมาให้ไปเวลาหนึ่งทุ่มเป็นเวลาสวด ถ้าอย่างนั้นเราไม่ไปเราบอกเลย หนึ่ง
 ทุ่มเรามีธุระ เตรียมของออกมาแล้วกำลังจะขึ้นรถ เขาโทรมาบอกปัดกลับเลยไม่ไป
 เป็นอย่างนั้นละ วันนี้ก็พูดแล้ว อะไรก็พูดหมดแล้ว ต่อไปนี้จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz